

בלבד הוה ליה כמגורש חצי אשה, שאין היא מגורשת כלל. כי המגורש חצי אשה — לא עשה ולא כלום!

או דלמא, האי מאמר לחודיה קאי. והאי זיקה לחודיה קאי. שאין הם מהווים אישות אחת. ולכן אפשר לתת גט למאמר לחוד ולזיקה לחוד?

ותמהינן: ותפשוט ליה מדרבא!

דאמר רבא: יבמה שעשה בה היבם מאמר, ולאחר מכן מת היבם, שוב אינה יכולה להתייבם לאח אחר, כי יש עליה זיקת שני יבמין: של הראשון, ושל השני שעשה בה מאמר. וגם צרתה אסורה לייבום, לפי שהיא צרה לאשה שיש עליה זיקת שני יבמין.

אבל אם נתן היבם, שעשה בה מאמר, גט למאמרו, ולא לזיקתו, הותרה צרתה לייבום. שהרי שוב אינה צרה לאשה שיש עליה זיקת ב' יבמין.

והא דבעלת המאמר עצמה אינה מתייבמת, כבר נתבאר לעיל שהוא משום גזירה דלמא מחלפא בבעלת גט גמור לזיקה שלפני מאמר, שאז היא נאסרת לכל האחים?

ומשנינן: לרבא פשיטא ליה. לרב חנניה מיבעי ליה!

מאי מה הוה עלה דהאי בעיא? —

תיקו!

שנינו במשנה: חליץ ואח"כ עשה מאמר, אין אחר חליצה כלום!

אמר רב יהודה אמר רב: זו דברי רבי עקיבא, דאמר אין קידושין תופסין בחייבי

לאוין, וחלוצה אסורה על החולץ בלאו של "כיון שלא בנה שוב לא יבנה".

אבל חכמים אומרים: יש אחר חליצה כלום. וקידושי החולץ יתפסו בחלוצה, על אף איסור לאו שיש עליה.

ומקשינן: ומי מצית מוקמת לה כרבי עקיבא?

והא קתני רישא: נתן גט ואח"כ עשה בה מאמר, צריכה גט וחליצה.

ואי רבי עקיבא היא, הרי כיון דיהב לה גט, מי מהני בה מאמרו?

והתניא: רבי עקיבא אומר: מניין לנותן גט ליבמתו שנאסרה עליו עולמית? שהיא יותר גרועה מאשת איש שחוזרת לבעלה אחרי שהתגרשה!

שנאמר "לא יוכל בעלה הראשון אשר שלחה לשוב לקחתה".

המילים "אשר שלחה", מיותרות הן, והן באו ללמד, שיש משלח שאסור לו להחזיר את גרושתו, אפילו כשלא נישאה לאדם אחר. ואיזו היא? — זו יבמה שהתגרשה, שאסור למי שייבמה להחזירה עולמית אחר שילוח.

וכיון שאסורה עליו בלאו, שוב לא תפסי בה קידושין אליבא דרבי עקיבא. ואם כן, אי אפשר להעמיד את זה ששנינו ברישא: נתן גט ועשה בה מאמר, צריכה גט וחליצה, אליבא דרבי עקיבא. ואם כן, גם את הסיפא של המשנה אי אפשר להעמידה לפי רבי עקיבא!

ומשנינן: אמר רב אשי: גט יבמין, אפילו